

TRGOVAČKI SUD U DUBROVNIKU

Zagreb, 16. lipnja 2026. godine

Na Posl. broj: P-16/2026

Pravna stvar:

Tužitelj: ANNA NAVIS d.o.o., Slavonski Brod, Ulica Matije Mesića 10,
OIB: 03977116680, koje zastupa odvjetnik Krešimir Loboja iz
Zagreba, Kneza Borne 14

Tuženik: ARTISAN EU d.o.o. Zagreb (Grad Zagreb), Radnička cesta 1A,
OIB:88030194076, koje zastupaju
punomoćnici Ante Mihaljević i Neda Mihaljević, odvjetnici u
Zajedničkom odvjetničkom uredu Ante Mihaljević i Neda
Mihaljević, Zagreb, Božidara Adžije 34

Radi: proglašenja ovrhe nedopuštenom

ODGOVOR NA TUŽBU
koji daje tuženik

1x, e-komunikacijom
Punomoć,

Obavještava se sud da će tuženika u ovom postupku zastupati punomoćnici Ante Mihaljević i Neda Mihaljević, odvjetnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Ante Mihaljević i Neda Mihaljević, Zagreb, Božidara Adžije 34, pa se moli sud sva pismena i pozive za tuženika dostavljati iskazanim punomoćnicima.

Tuženik je zaprimio tužbu tužitelja datiranu s 24.12.2025. godine, te se na tu tužbu očituje kako slijedi.

Prije upuštanja u raspravljanje tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora (1.327,22 EUR) kao suviše niskoj s obzirom na visinu tražbine radi koje je određena ovrha u ovršnom postupku koji se kod Općinskog suda u Dubrovniku vodi pod Posl.br. Ovr-61/2023, te predlaže da sud sukladno čl.40. st.3. ZPP-a odredi vrijednost predmeta spora.

Tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu.

I. Prije svega, valja istaknuti da je Rješenjem Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023 od 27. studenog 2025. godine, na koje se tužitelj poziva u svojoj tužbi, sud zaključkom uputio ovršenika, ovdje tužitelja, da u roku od 15 (petnaest) dana od dostave tog

zaključka pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz čl.50.st.1. točke 7. i 11. Ovršnog zakona. Protivno uputi suda, tužitelj u svojoj tužbi proglašenje ovrhe nedopuštenom traži i zbog razloga iz čl.50.st.1. točke 9. i 10. Ovršnog zakona, na što nije ovlašten. U svakom slučaju, ne postoji ni jedan razlog zbog kojeg bi se ovrha određena Rješenjem o ovrši Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023, od 11. travnja 2023. godine mogla proglasiti nedopuštenom.

II. Neistinit je tužiteljev navod da gore navedeno Rješenje o ovrši nikada nije valjano zaprimio. Tužitelju je to Rješenje o ovrši valjano dostavljeno putem oglasne ploče suda nakon što dva puta dostava nije uspjela na adresu njegova registriranog sjedišta. Iz tužiteljeva ponašanja tijekom predmetnog ovršnog postupka može se zaključiti da je isti zapravo izbjegavao dostavu sudskih pismena idući za tim da odugovlači taj postupak. Tužitelj i generalno osporava dostavu sudskih pismena u predmetnom ovršnom postupku, navodeći pri tome da nema e-komunikaciju (a u ovršnom postupku je tvrdio da nema ni upisanu adresu elektroničke pošte u sudskom registru). Tužitelj se zapravo hvali svojim nemarom i propustima i traži da mu ti njegovi vlastiti propusti idu u korist. Naime, već šest godina je zakonska obveza svakog trgovačkog društva upisati svoju elektroničku adresu u sudski registar, a od 1. rujna 2020. godine sve pravne osobe su obvezne koristiti sustav e-komunikacija za dostavu pismena u sudskim postupcima. Tuženik ni jednu od tih zakonskih obveza nije bio ispunio. Potpuno je pri tome irelevantno gdje borave direktori tuženika, tko su njihovi osobni prijatelji, etc. Oni su bili dužni osigurati uredno zaprimanje pismena za trgovačko društvo kojem su direktori, u suprotnom, to trgovačko društvo snosi pravne posljedice njihovog propusta (o tom pitanju je sudska praksa zauzela stav). Protivno tužiteljevim navodima, dostava pismena je valjana i ako se dostava izvrši jednom od direktora društva, bez obzira na to što oni društvo zastupaju skupno. Iz ovršnog spisa proizlazi da su dostave ovršeniku, ovdje tužitelju, vršene uredno na adresu registriranog sjedišta, odnosno putem oglasne ploče suda. S druge strane, ovršenik (ovdje tužitelj) svjesno, zloporabeći procesna ovlaštenja, nije preuzimao pismena koja su pristizala na adresu registriranog sjedišta radi odugovlačenja ovršnog postupka. Na tu činjenicu je tuženik, kao ovrhovoditelj, ukazivao tijekom ovršnog postupka (tako u podnesku od 28.07.2024.)

Dokaz: - uvid i priklop spisa Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023

III. U svojoj tužbi tužitelj, nadalje, navodi da u predmetnom ovršnom postupku nije bio valjano zastupan, odnosno da je bio zastupan samo po direktoru Ivanu Šokiću, iako je u sudskom registru upisano da članovi uprave, Ivan Šokić i Tomislav Bošnjak skupno zastupaju društvo. Tužitelj je, zapravo do pred sam kraj predmetnog ovršnog postupka bio potpuno pasivan, iako su mu sva pismena u postupku uredno dostavljena, a očito je da je izbjegavao dostavu pismena nastojeći odugovlačiti postupak. Tužitelju je valjano dostavljen i poziv na ročište radi utvrđenja vrijednosti predmetnih nekretnina u ovršnom postupku, a to što se tom ročištu odazvao samo direktor Ivan Šokić znači da je imao prešutno odobrenje drugog direktora Ivana Bošnjaka. Štoviše, s obzirom da je tužitelj kao ovršenik uredno primio poziv za to ročište, sud bi ročište održao i u slučaju da nitko od zastupnika po zakonu tužitelja nije pristupio na to ročište jer je dostava poziva uredno izvršena. Bilo kako bilo, to što je ročištu za utvrđenje predmetnih nekretnina sa strane ovršenika, ovdje tužitelja, pristupio samo direktor Ivan Šokić nikako ne može biti razlog za proglašenje predmetne ovrhe nedopuštenom.

IV. Nadalje, tužitelj u svojoj tužbi krajnje paušalno i neutemeljeno osporava osnovu i visinu tražbine ovrhovoditelja, ovdje tuženika, „posebice u odnosu na ugovorne i zatezne kamate kao

i ovlaštenje za provođenje ovrhe na obje nekretnine ovršenika, sve sukladno sporazumu s izvornim vjerovnikom Brankom Mačekom“.

Na ovom mjestu prije svega valja naglasiti da je tužitelj, kao ovršenik, te svoje prigovore, da su razlozi za njih stvarno postojali, mogao istaknuti već u roku za žalbu protiv rješenja o ovrsi, tako da nije imao opravdani razlog isticati ih ni u žalbi nakon proteka roka, a posebno ih nema pravo isticati u predmetnoj tužbi. Iznos ovrhovoditeljeve tražbine koji se odnosi na glavnica i ugovornu kamatu utvrđen je pravomoćnim rješenjem o ovrsi, kojim je određen i tijekom zakonskih zateznih kamata na glavnica. Ovršenik, ovdje tužitelj, nakon donošenja predmetnog rješenja o ovrsi nije uplatio ni izvornom ovrhovoditelju, ni kasnijim ovrhovoditeljima ni jedan jedini cent predmetne tražbine.

V. Tužitelj u svojoj tužbi, kao što je to činio i u relevantnom ovršnom predmetu, producira priču o navodnim dogovorima s izvornim ovrhovoditeljem Brankom Mačekom da se ovrha neće pokretati prije ishoda građevinskih dozvola, da će se nekretnine prodavati dogovorno, da se u slučaju pokretanja ovrhe neće prodavati obje nekretnine istovremeno, da je predmetni zajam posljedica dugogodišnjih prijateljskih odnosa, etc. Tuženik poriče istinitost svih ovih navoda tužitelja. Znakovito je da o takvim navodnim dogovorima pisanog traga nema. S tim u vezi, proizlazi da se ovršenik poziva na žalbeni razlog u u smislu odredbe članka 50. stavak 1. točka 4. ako su se **stranke javnom ili po zakonu ovjerovljenom ispravom sastavljenom nakon nastanka ovršne isprave sporazumjele da ovrhovoditelj neće na temelju ovršne isprave, trajno ili za određeno vrijeme, tražiti ovrhu.**, a iz tog žalbenog razloga nije upućen na pokretanje ove parnice (upućen je zbog razloga iz t. 7. i t.11. članka 50) pa ga sud ne bi trebao uzeti u obzir.. Osim toga i u smislu citirane odredbe ti su navodi tužitelja irelevantni, a s druge strane je u ovršnoj ispravi, konkretno u čl.11. Ugovora o zajmu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dužnika zasnivanjem založnog prava na nekretninama založnih dužnika od 12.08.2021. godine, solemniziranog po javnom bilježniku Branku Jakiću pod br. OV-11357/2021 (prileži ovršnom spisu) utanačeno da su „izmjene i dopune ovog Ugovora valjane samo ukoliko su sačinjene u pisanom obliku i potpisane od strane svih ugovornih strana, dok su usmeni uglavci nevažeći“. I iz tog razloga navodni usmeni razgovori direktora tužitelja i izvornog ovrhovoditelja nikako ne mogu obvezivati cesionare, pa ni sadašnjeg ovrhovoditelja, ovdje tuženika (kao novog vjerovnika), a protivno tužiteljevim tvrdnjama. Tuženik se stoga protivi dokaznom prijedlogu tužitelja za saslušanjem Branka Mačeka, Ivana Šokića i Tomislava Bošnjaka, kao i predloženom financijskom vještačenju.

Dokaz: - Ugovor o zajmu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dužnika zasnivanjem založnog prava na nekretninama založnih dužnika od 12.08.2021. godine, solemniziranim po javnom bilježniku Branku Jakiću pod br. OV-11357/2021 (prileži ovršnom spisu, OS Dubrovnik, Ovr-61/2023)
- uvid i priklop spisa Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023

Tužitelj, nadalje, u svojoj tužbi opetuje svoje irelevantne navode da je sa izvornim vjerovnikom dogovorio, a koji dogovori da obvezuju i „cesionare iz ovog postupka“ kako neće pokretati ovršni postupak na obje nekretnine istovremeno i kako neće pokretati prije nego što se ishode pravomoćne građevinske dozvole za oba objekta, sve s obzirom na činjenicu znatnih ulaganja ovršenika u predmetne objekte. Tužitelj i na ovom mjestu osporava te tužiteljeve navode.

Neistinit je tužiteljev navod da mu elaborat o procjeni vrijednosti predmetnih nekretnina nije dostavljen. Suprotno proizlazi iz spisa predmeta Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023, čiji je priklop zatražen.

Tužiteljev navod da mu nije uredno dostavljen Zaključak o prodaji nekretnina koje su bile predmet ovršnog postupka, kao ni Obavijest o provođenju elektroničke javne dražbe prifinancijskoj agenciji je posve irelevantan u ovoj parnici. Uostalom, protiv zaključka o prodaji nekretnina ionako nije dopušten pravni lijek.

VI. Tužitelj u svojoj tužbi osporava i aktivnu legitimaciju ovrhovoditelju, ovdje tuženiku, za vođenje predmetnog ovršnog postupka, tvrdeći da ovrhovoditelj (ovdje tuženik) nije valjano stekao predmetno potraživanje prema ovršeniku, ovdje tužitelju te da bi Ugovor o cesiji od 08.09.2023. koji je sklopljen između Branka Mačeka i EOS MATRIX d.o.o., jednako kao i Ugovor o naplatnom ustupanju-prodaji potraživanja od 27.02.2024. godine, koji je sklopljen između EOS MATRIX d.o.o. i ARTISAN EU d.o.o., bio ništetan odnosno nevaljan pravni posao. Protivno tvrdnjama ovršenika, radi se o potpuno valjanim pravnim poslovima ustupa potraživanja, koji sadrže sve bitne elemente za ustup tražbine, a za koje pravne poslove nije bila potrebna bilo kakva suglasnost ovršenika, ovdje tužitelja. Protivno pravnim shvaćanjima tužitelja, na ugovor o cesiji se ne primjenjuju podredno odredbe ZOO-a o ugovoru o kupoprodaji, niti u tom smislu ugovor o cesiji mora imati „predmet i cijenu“. Cesija je konsenzualan i apstraktan pravni posao, što znači da iz njega prema vani ne mora biti vidljiva „cijena“ odnosno naknada za prijenos tražbine. Ne može biti govora o tome da bi se radilo o prijenosu ugovora u smislu čl.127. Zakona o obveznim odnosima, kako to tužitelj u svojoj tužbi tvrdi. U spomenutom Ugovoru o cesiji od 08.09.2023. koji je sklopljen između Branka Mačeka i EOS MATRIX d.o.o., jasno se navodi da „*Cedent neopozivo i bezuvjetno ustupa i prenosi cesionaru sva svoja prava, potraživanja i koristi koje ima prema dužniku ANNA NAVIS d.o.o. Slavonski Brod, Ulica Matije Mesića 10, OIB: 03977116680, i koja proizlaze iz ugovora navedenog u prilogu 1 ovog Ugovora („Potraživanja“), a Cesionar prihvaća takav ustup i prijenos Potraživanja*“, dok je u spomenutom prilogu br. 1 navedeno: „*Potraživanja – Ugovor o zajmu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dužnika zasnivanjem založnog prava na nekretninama založnih dužnika „Ugovor“ solemniziran kod Javnog bilježnika Branka Jakića iz Zagreba pod posl. brojem OV-11357/2021, sklopljen između BRANKO MAČEK, Zagreb, Milana Ogrizovića 41, OIB: 13503879572, kao Vjerovnika, ANNA NAVIS d.o.o. Slavonski Brod, Ulica Matije Mesića 10, OIB: 03977116680 kao Dužnika i 1. Založnog dužnika i Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Zagreb, Strossmayerov trg 9, OIB: 26702280390 kao 2. Založnog dužnika*“.

Dokaz: - Ugovor o cesiji od 08.09.2023. koji je sklopljen između Branka Mačeka i EOS MATRIX d.o.o. (prileži ovršnom spisu, OS Dubrovnik, Ovr-61/2023)
- uvid i priklop spisa Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023

VII. I tužiteljev prigovor zastare potraživanja na ime glavnice i kamata je posve neutemeljen. Relevantni Ugovor o zajmu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dužnika zasnivanjem založnog prava na nekretninama založnih dužnika, solemniziran po javnom bilježniku Branku Jakiću pod br. OV-11357/2021, sklopljen je 12.08.2021. godine, a prijedlog za ovrhu u ovršnom postupku koji se vodi kod Općinskog suda u Dubrovniku pod Posl.br. Ovr-61/2023 podnesen je 30.01.2023.godine, tako da ne može biti govora o zastari tražbine, pa ni o zastari kamate, kako to tužitelj u svojoj tužbi tvrdi.

VIII. Iako je posve irelevantno za ovaj postupak, tužitelj u svojoj tužbi ističe da vrijednost nekretnina koje su predmet ovrhe prelazi vrijednost potraživanja tuženika (ovrhovoditelja) i da je predložio da sud ograniči ovršni postupak u dijelu koji je dostatan za ostvarenje tražbine ovrhovoditelja, ovdje tuženika, sukladno čl.5.st.2. Ovršnog zakona, te da samo vrijednost kuće na kojoj se vodi ovršni postupak premašuje visinu potraživanja te da je nepotrebno provođenje ovrhe na drugoj nekretnini zemljištu i da se takvim postupanjem oštećuje ovršenik, ovdje tužitelj, čija imovina da se rasprodaje po nižoj vrijednosti iako će dug biti podmiren samo prodajom prve nekretnine odnosno zgrade, slijedom čega tužitelj u historijatu tužbe (!) predlaže proglasiti nedopuštenim ovršni postupak u odnosu na zemljište opisano kao k.č.br. 872/5 upisano u zk.ul. 3861 k.o. Gruž, površine 675 m² (po novoj izmjeri k.č.br. 1741 k.o. Dubrovnik), pobliže opisujući tu nekretninu u naravi. Tuženik se protivi i tom tužiteljevom prijedlogu, a takav prijedlog tuženik nije niti ovlašten istaknuti u ovoj parnici. Svejedno, na ovom mjestu valja reći da se ni u vrijeme pokretanja predmetnog ovršnog postupka, ni u vrijeme procjene vrijednosti nekretnina, ni u vrijeme donošenja zaključka o prodaji nije moglo znati koliku će cijenu predmetne nekretnine postići na dražbi (hoće li se prodati na prvoj ili na drugoj dražbi ili nikako), pa slijedom toga sve do okončanja dražbe, odnosno do donošenja rješenja o dosudi, nije se moglo znati hoće li za namirenje cjelokupne ovrhovoditeljeve tražbine biti dostatna samo jedna nekretnina („kuća“-k.č.br. 1749 k.o. Dubrovnik Nova). Sada, nakon što je u ovom predmetu doneseno rješenje o dosudi, koje je postalo pravomoćno, i nakon što je ovrhovoditelj, ovdje tužitelj, kao kupac položio kupovninu za obje nekretnine i uknjižio se u zemljišnu knjigu kao njihov vlasnik, nema mjesta ograničavanju ovrhe u smislu čl.5.st.2. Ovršnog zakona jer bi to predstavljalo povredu prava kupca. Uzgred, nije točan navod da se ovršenik, ovdje tužitelj, oštećuje i da se njegova imovina rasprodaje po nižoj vrijednosti. Tržišnu vrijednost obje predmetne nekretnine procijenio je sudski vještak, a na javnoj dražbi postigle su približnu vrijednost procijenjene vrijednosti („kuća“ nešto manju“, a „parking“ nešto veću) tako da ne može biti govora o oštećenju ovršenika, tj. tužitelja.

Dokaz: - uvid i priklop spisa Općinskog suda u Dubrovniku, Posl.br. Ovr-61/2023

Ovdje valja napomenuti da je tužitelj u kontradikciji sam sa sobom. S jedne strane, ističe da tuženik kao ovrhovoditelj nije ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave, a s druge strane, u historijatu tužbe, predlaže da se predmetni ovršni postupak proglasi nedopuštenim samo u odnosu na jednu nekretninu.

IX. Zaključno, valja ponoviti da je gore spomenutim zaključkom Općinskog suda u Dubrovniku od 27. studenog 2025. godine tužitelj upućen da pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz čl.50.st.1. točke 7. i 11. Ovršnog zakona. Dakle jer da ovrhovoditelj ne bi bio ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave, odnosno da nije ovlašten na temelju nje tražiti ovrhu protiv ovršenika (čl.50.st.1.toč.7 OZ), ili da je nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom ispravom (čl.50.st.1.toč.7 OZ). Nijedan od tih razloga nije ispunjen u ovom konkretnom slučaju. Ovršna isprava je valjana, a tražbina iz nje je valjana cedirana najprije društvu EOS MATRIX d.o.o., a potom društvu ARTISAN EU d.o.o., ovdje tuženiku. Pored toga, evidentno je da nije nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom ispravom jer je relevantna ovršna isprava - Ugovor o zajmu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dužnika zasnivanjem založnog prava na nekretninama založnih dužnika, solemniziran po javnom bilježniku Branku Jakiću pod br. OV-11357/2021, nastala 12.08.2021. godine, a relevantni prijedlog za ovrhu, kako je već rečeno, podnesen je 30.01.2023.godine. Osim toga, ne postoji ni jedan drugi razlog radi kojeg bi se predmetna ovrha mogla proglasiti nedopuštenom.

X. Slijedom svega navedenog, predlaže se sudu u cijelosti odbiti tužiteljev tužbeni zahtjev kao neosnovan, a tužitelja obvezati da tuženiku naknadi troškove ovog parničnog postupka.

Punomoćnik za tuženika:
Odvjetnik Ante Mihaljević